

γυμνασίου, καὶ ἂν τινες ἐξ αὐτῶν τὸ πρῶτον διωρίσθη-
σθησαν· περιγράφεται ἀκριβέστατα ὁ τόπος τῆς γεννή-
σεως αὐτῶν αἱ πρῶται σπουδαὶ αὐτῶν, ἐν τίνι πανεπι-
στημίᾳ ἐφοίτησαν καὶ ποῦ ἐξετασθέντες ἔτυχον διδα-
κτορικοῦ διπλώματος, ἐν τίνι γυμνασίῳ κατ' ἐντολὴν
τοῦ ὑπουργείου ὑπηρετήσαν τὸ ἔτος τῆς δοκιμασίας
καλούμενον (probe jahr), διότι οἱ διδάκτορες τῆς φι-
λοσοφίας ἐν Γερμανίᾳ ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ῥηθεισῶν ἐξε-
τάσεων, ὅπως λάβωσι θέσιν καθηγητῶν, ὑποχρεοῦντα τὸ
πρῶτον ἔτος νὰ ὑπηρετήσωσι ὡς διδάσκαλοι ὑπὸ δοκιμα-
σίαν (Probelehrer) καὶ ἀκολουθῶν ὡς βοηθοὶ (Hulfleh-
rer), μετὰ ταῦτα τὸ τρίτον ἔτος διορίζονται εἰς κενὴν
θέσιν ὡς τακτικοὶ καθηγηταί. Μετὰ τὰ περὶ καθηγη-
τῶν ταῦτα ἐντίθενται ἐν τῷ προγράμματι τὰ κατὰ τὴν
βιβλιοθήκην τοῦ γυμνασίου (ἐνταῦθα σημειοῦται ὁ κ. Ὀ-
λύμπιος ὅτι ἡ βιβλ. τοῦ γυμνασίου τῆς Δρέσδης κατὰ τὸ
1872 ἐκτὸς τῶν 6000 τόμων διαφόρων εἶχε καὶ 8000
προγράμματα διαφόρων γυμνασίων), πόσοι καὶ τινὲς
τόμοι ἠγοράσθησαν ἢ ἐδωρήθησαν κτλ. Ἐκτὸς δὲ τῆς
βιβλιοθήκης τοῦ γυμνασίου ὑπάρχει καὶ ἰδιαιτέρα βι-
βλιοθήκη τῶν μαθητῶν αὐτοῦ καλούμενη Sealer bi-
bliothek, περιέχουσα δὲ βιβλία δωρούμενα ἢ ἀγορα-
ζόμενα ὑπ' αὐτῶν τῶν μαθητῶν. Τούτοις δ' ἐπονται
τὰ χρονικὰ τοῦ προγράμματος λεγόμενα (Chronik)
ἐνθα περιγράφεται πᾶν ὅ,τι συνέβη κατὰ τὸ σχολικόν
ἔτος ἀμέσως ἢ ἐμμέσως εἰς τὸ γυμνάσιον ἀναφερόμενον.
Τὸ μέρος τοῦτο τῶν προγραμμάτων περιεργότατόν ἐστιν
ὁ δὲ κ. Ὀλύμπιος παρέχει κεφαλιωδῶς τινὰ ἐκ τοῦ
προγράμματος τῆς περιφήμου σχολῆς τοῦ Θωμᾶ τῆς
Λειψίας τοῦ ἔτους 1873.

Ὁ κ. Ὀλύμπιος μετὰ τὰς σημειώσεις ταύτας, φανε-
ρὸν ποιήσας ὅτι τὰ προγράμματα ταῦτα δωροῦνται τῷ
ἐπισκεπτομένῳ τὰ γυμνάσια καὶ ὅτι ἕκαστον γυμνάσιον
ἀνταλλάσσει τὸ ἑαυτοῦ πρὸς τὰ τῶν ἄλλων, καταπαύει
τῶν περὶ γυμνασίων λόγων καὶ ἐν ἐτέρῳ κεφαλαίῳ ἐκ-
φράζει διαφόρους γνώμας περὶ μεταρρυθμίσεων ἐν τοῖς
ἡμετέροις γυμνασίοις, οἷα ἡ ἰδρυσις καὶ πρακτικῶν γυ-
μνασίων, ὁ πλουτισμὸς τῶν γυμνασίων διὰ διαφόρων
συλλογῶν, ἡ εἰσαγωγή 9 τοῦς διδασκαλίας ἐν τοῖς γυ-
μνασίοις διὰ τῆς καταργήσεως τῶν ἑλλ. καλουμένων
σχολείων, ἡ εἰσαγωγή τῶν διδασκτρων, ἡ αὐξήσις τῶν
ὠρῶν τῆς διδασκαλίας τῆς λατινικῆς εἰς 8 ὥρας καθ'
ἑβδομάδα ἐπὶ ἐννέα ἔτη κτλ.

Ἐπονται δὲ διάφορα ἄλλα κεφάλαια πραγματευό-
μενα τὰ περὶ τοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ γυμνασίου.
Ἐν Ἐπιλόγῳ δὲ καὶ ἐπιλόγῳ τοῦ ἐπιλόγου, ὡς ἐπιγρά-
φαι τὸ τελευταῖον μέρος, πραγματεύεται ἄλλα θέματα
ἐκπαιδευτικά. Ἀλλὰ περὶ τούτων οὐδὲνα ποιούμεθα λόγον
καθότι ἀνετέθη ἡμῖν ἀνάλυσις μόνον τοῦ περὶ γερμανι-
κῶν γυμνασίων μέρους, ὃ καὶ μέγιστον. Τὴν ἐντολὴν δὲ
ταύτην ὡς γε ἠδυνήθημεν καὶ ὡς ἐπέτρεπεν ἡμῖν ὁ χρό-
νος ἐξετελέσαμεν. Συγγνώμην δὲ ἐξαιτούμεθα εἰ ὡς ἔδει
καὶ ὡς ἔβουλόμεθα τὸ ἔργον οὐχὶ ἐξετελέσαμεν.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

Ο ΒΙΟΝ.

Ὅτε τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς μας
χύσῃ τὴν πρῶτην του ἀκτίνα,
κοσμεῖτ' ὁ κύβος τῆς ζωῆς μας
μὲ ῥόδα θάλλοντα καὶ κρίνα.

Δευτέρα λάμπει θάμβους πλήρης
καὶ τάνθη λούονται μὲ μύρον.
πετοῦν ἐπάνω των θυμῆρις
αἱ χρυσαλίδες τῶν ὀνείρων.

Ἡ φύσις θάλλει ἐστεμμένη
μὲ ἀνοιξιν διπνεκῆ,
ἢ Ἦθη μειδιᾷ καὶ ραίνει
τὴν δρόσον της ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Ἡ τρίτη πίπτει θαλπινοτέρα,
καὶ τῶν ἀνθῶν ῥοφᾷ τὴν δρόσον,
κλίβ' ἢ μορφή των ὠχρότερα,
τὸ κάλλος των δὲν λάμπει τόσον.

Καὶ ὡς ἡ δρόσος καὶ τὸ μύρον
ὑπὸ τὸ φῶς αὐτὸ τὸ καῖον,
αἱ ψυχαὶ φεύγουν τῶν ὀνείρων,
χωρὶς νὰ ἐπιστρέψουν πλέον! . .

Ἄν ἄλλη λάμπῃ αἰθομένη,
φεῦ! . . εἶναι ὅλαι πλέον πῦρ
καὶ τὴν καρδίαν σου μαραινεί
ὁ φλογερὸς αὐτῶν σπινθήρ.

Καὶ πυρπολοῦσαι τῆς ζωῆς σου
τὴν ἀνοθοφόρον πεδιάδα,
καὶ αὐτὴν ἐτι τῆς ψυχῆς σου
ἀπορροφῶσι τὴν ἰκμάδα.

*) Τὸ ποίημα τοῦτο ἐλήφθη ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ τεύχους τῶν
ὠραίων ποιημάτων τῆς δεσποινίδος Πρεβεζιώτου, ἡπερ ὑπὸ τὴν
ἐπιγραφὴν Αἱ πρῶται πηγήσεις εὐρηγναι ὑπὸ τὰ πειστήρια. Οἱ
ἀνκνῶσται τῆς τοῦ Νεολόγου Ἑβδομαδιαίας Ἐπιθεωρήσεως
ἐξετίμησαν ἤδη τὰς ποιήσεις τοῦ μουσαφλοῦς δεσποινίδος εἰς ὧν
ἐν αὐτῇ ἐδημοσιεύθηται. E. E. N. E. E.

. . . Σε ἔστεφεν ἐν τῇ αὐγῇ σου
 φαιδρά καὶ θάλλουσα μυσθίνην.
 Ἴδέ! ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου
 ἄκανθα ἔγεινε κ' ἐκείνη!

Καὶ πίπτεις τέλος εἰς τὸ βάρος
 τῆς συμφορᾶς καὶ πῶν ἐτῶν,
 χωρὶς φαιδρότητα καὶ θάρρος,
 ψυχρὸν καὶ ἄπνουν σκελετόν.

Ἴδου ὁ βίος! . . πόσον, πόσον
 εἶναι γλυκὺ καὶ ποθητὸν
 νὰ πέρη τις ὑπὸ τὴν δροσὸν
 τῶν ἀνθηρῶν αὐτοῦ ἐτῶν!

Πρὶν ἢ τὴν πτέρυγα τὴν θείαν
 μακρὰν τανύσῃ ἢ χαρά,
 πρὶν ἢ μαράνη τὴν καρδίαν
 ὁ χρόνος καὶ ἡ συμφορά.

Ἐντὸς νὰ κλίνῃ τοῦ λειμῶνος
 ἐγγὺς εἰς τὰνθη τάπαλά,
 καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἀηδόνος
 τὸν ὕπνον του νὰ βαυκαλᾷ.

Ἰκτώβριος 1893.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἡ GISMONDA TOY SARDOU καὶ ἡ ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ τοῦ
 Κ. Λ. Ραγκαβῆ.—ΘΕΑΤΡΟΝ ΜΝΗΜΑΤΑΚΙΩΝ.—Ἑλληνικὸς δρα-
 ματικὸς θίασος.—ΧΡΟΝΙΚΑ.

Τοιοῦτο τὸ νέον ἔργον τοῦ Σαρδοῦ καὶ ἡ ἐξοχος
 διδασκαλία αὐτοῦ. Πάντες οἱ κριτικοὶ ἔρρανον διὰ
 τῶν ὀρειωτέρων καὶ εὐδομοτέρων ἀνθέων τὴν Σάρ-
 ραν καὶ ἐπλεξαν τὸ ἐγκώμιον τοῦ τὸ σχῆμα τοῦ Ἀλ-
 μερίου ὑποδυσάμενου Guilty.

Ἄλλὰ τὸ ἔργον τοῦ Σαρδοῦ πρὸ τῆς διδασκαλίας
 ἐτι αὐτοῦ ἐγέννησε παρόμοιον ζήτημα πρὸς τὸ με-
 ταξὺ τοῦ Catule Mandès καὶ τοῦ Leoucavallo ὑφιστά-
 μενον τέως περὶ τῶν *Pagliacci*, ὅπερ οὐλῶ ἔλαξεν,
 ἤχθη δὲ πρὸ τῶν δικαστηρίων. Περὶ τοῦ ζητήματος
 τούτου, ὅπερ ἤγειρε πρῶτον μὲν Ἕλληνας τις, εἶτα
 δὲ ἐπισημοποίησεν ὁ κ. Κλέων Ραγκαβῆς διὰ τῆς
 εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῶν Συζητησέων ἐπι-
 στολῆς αὐτοῦ, ἐπισημάμεθα ἤδη λόγον ἐν ταῖς προ-
 τέραις ἡμῶν ἐπιθεωρήσεσιν.

Παραθέμεθα ἕκτενῶ ἀνάλυσιν τοῦ νέου ἔργου
 τοῦ Σαρδοῦ οὐ μόνον διότι τοῦτο εἶνε λίαν ἐνδια-
 φέρον, ἀλλὰ καὶ διότι πολλαὶ σκηναὶ καὶ πολλὰ ση-
 μεῖα τοῦ ἔργου σμπέπτουσι πρὸς σκηνὰς καὶ σημεῖα
 τῆς Δουκίσσης τῶν Ἀθηνῶν τοῦ κ. Κλέωνος
 Ραγκαβῆ, τὰς δὲ σκηνὰς ταύτας θὰ παραβάλλωμεν
 ἐν ἐπομένῃ ἡμῶν Ἐπιθεωρήσει.

Ἐν τέλει σημειούμεθα ὅτι ἡ δεποινὶς Roussail,
 ἄλλοτε ὑποκρίτρια τῆς Γαλλικῆς-Κωμῳδίας, κατήγ-
 γειλε τὸν Σαρδὸν ὅτι ἔκλεψε σκηνὰς τινὰς δράματος
 αὐτῆς ἐπιγραφομένου *Judith*, τὸ δὲ ζήτημα ἀννέ-
 χθη τῷ ἔταιρειᾳ τῶν δραματικῶν συγγραφέων. Ὁ
 Σαρδὸς ὅμως ἠρηθήνῃ ν' ἀπαντήσῃ. Τοιοῦτό τι συνέ-
 δη τῷ Σαρδοῦ καὶ πέρουσι, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς
Mme Sans-Gêne, καταγγελλθέντι ὑπὸ τοῦ κ. Lemon-
 nier, συγγραφέως τῆς *Madame la Maréchale*, ὅτι ἔλαβε
 πολλὰ ἐκ τοῦ ἔργου αὐτοῦ.

Ἄλλὰ τὸ μέγιστον τῶν ζητημάτων, εἶνε τὸ ἀνω-
 τέρω μνημονευθὲν μεταξὺ τοῦ Σαρδοῦ καὶ τοῦ ὁμο-
 γενοῦς δραματικοῦ Κλ. Ραγκαβῆ. Ἐπιψυλασσομένα
 δὲ ἕκτενῶς περὶ αὐτοῦ ἀκολουθῶς νὰ ὁμιλήσωμεν, ἐ-
 πιβάλλον ἡμῖν θεωροῦντες νὰ ποιήσωμεν λόγον περὶ
 τοῦ ἄρτι εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ἀφικομένου ἑλλη-
 νικοῦ δραματικοῦ θιάσου, τοῦ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ
 θεάτρου Μνηματακίων ἤδη διδάσκοντος.

Ὁ ἐν τῷ θεάτρῳ Μνηματακίων ἀπὸ τῆς Κυριακῆς
 7 ἰσταμένου διδάσκων ἑλληνικὸς δραματικὸς θίασος
 καταλέγει ἐν τοῖς μέλεσιν αὐτοῦ τὴν ἐνθουσιωδῶς
 ἀνευφημηθεῖσαν πρὸ διετίας μὲν καὶ πρότερον ἐν τῇ
 βασιλίδι τῆδε τῶν πόλεων, ἐξ ἧς καὶ ὀρμαῖται, ἄρτι
 δὲ ἐν Ἀθήναις, ὅπου θαυμασιῶς κατὰ τὴν κοινὴν
 πάντων ὁμολογίαν διέπλεσε τὴν Φαῦστα ν τοῦ κ.
 Βερναρδάκη, περὶ ἧς ἐν καιρῷ ἐποιήσαμεθα λόγον,
 ἐπισπασαμένη τὰ θερμὰ συγχαρητήρια καὶ εὐχαρι-
 στήρεια τοῦ ποιητοῦ τῆς Μερόπης, καὶ ἐν Ἀλε-
 ξανδρείᾳ, δεσποινίδα Βερῶν.

Ὁ θίασος οὗτος πρῶτην κατὰ τὴν περίοδον ταύ-
 την παράστασιν ἔδωκε τὴν *Adrienne Lecouvreur* τοῦ
 Scribe, τὴν συνταχθεῖσαν χάριν τῆς μεγάλης Ραχῆλ,
 ἥτις τὸ μὲν πρῶτον ἠρνήσατο νὰ διδάξῃ αὐτὴν, εἶ-
 τα δὲ, πεισθεῖσα ταῖς συμβουλαῖς φίλων, ἔγραψε τῷ
 Scribe τὸ ἐξῆς ἐπιστόλιον:

«Je vous demande à deux jenoux notre rôle d'*Adrienne Lecouvreur*».

RACHEL.

Περὶ τοῦ ἔργου τούτου ἐν ἐκτάσει ἐγράψαμεν ἐν
 τοῖς τέσσαρσι πρῶτοις τεύχεσι τῆς «Νεολόγου Ἐβδο-
 μαδιαίας Ἐπιθεωρήσεως», ἐπανήλθομεν δὲ ὅτε ἐδί-
 दाξεν αὐτὸ ἐνταῦθα τὸ πρῶτον ἡ δεσποινὶς Αἰκ. Βε-
 ρόνη ἐν τῷ θεάτρῳ Βέρδη, καὶ αὐτῆς ἐπισημάμεθα
 λόγον ὅτε ἀκολουθῶς ἡ μεγάλη τραγωδίστρια ἐ-
 πέδειξε τὴν τελειώσιν τῆς ἐξοχῆς τέχνης αὐτῆς ἀπὸ
 τῆς σκηνῆς τοῦ αὐτοῦ θεάτρου κατὰ τὴν τελευταίαν
 ἐν Κωνσταντινουπόλει παρουσίαν αὐτῆς. Τὸ ἔργον
 τούτου, ὅπερ χαρακτηρίζεται γαλλιστὶ ὡς *drame-co-*